

HET JUK VAN DE SCHIJN

Colofon

Het juk van de schijn

© Eveline Kubbenga

Eerste druk 2012 – Uitgeverij Boekenbent

Tweede herziene druk 2025 – uitgegeven in eigen beheer

Coverdesign en illustratie: Evie K.

ISBN paperback 2012: 9789462030046

ISBN paperback 2025: 9789465319247

ISBN e-book: 1230009527737

NUR 320

www.evelinekubbenga.nl

auteur@evelinekubbenga.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

HET JUK VAN DE SCHIJN

Persoonlijk manifest van een
advocate over waarheid en macht

Eveline Kubbenga

Herziene editie 2025

Inhoud

Voorwoord	5
Het heden met een verleden 2012	7
De foto in de krant	16
Wakker liggen	18
Tante uit Amerika	20
Nieuwe vader	23
Respect voor het kind	24
Respect tussen volwassen mensen	26
Weg en vertrokken	28
Rentenieren in Spanje	32
Nachtelijk bezoek – het feestje	33
Nachtelijk bezoek – de zwerver	34
Nachtelijk bezoek – wakker knuffelen	35
Nachtelijk bezoek – de postzegelrat	36
Nachtelijk bezoek – deur op slot?	38
De deur nu wel op slot	39
Angst	42
Plotsklaps zat ik in Bilbao	44
Baskenland, terreur en gewoon naar school	45
School afmaken	47
In Hamburg	50
Trotse moeder	51
Verwarring	52
Brief aan mijn broertje	54
Slotwoord	55
Epiloog – Over schrijven en heling	57
Nabeschouwing – Angst	59
Naschrift – Brief aan mijn broertje	61
Verkorte biografie Eveline Kubbenga	62

Voorwoord

Met zo luchtig mogelijke autobiografische sketches grijp ik vanuit het heden terug naar het verleden. Een gelukkig kind moest ik zijn in de schijnwereld van mijn moeder. Elk pak slaag, onder het mom van liefde, heb ik ondergaan — tot ik terug durfde te slaan.

De ‘pedagogische tik’ bestaat niet. Voor kleinerende opmerkingen en emotionele verwaarlozing kon ik mij als kind nog enigszins afsluiten, maar de lijfelijke straffen waren een inbreuk op mijn lichamelijke integriteit. Het ideale kind kreeg mijn moeder niet. Dwars en onhandelbaar werd ik.

Met die achtergrond durf ik mijn Amsterdamse grote bek open te trekken wanneer ik onrecht zie. Mijn provocerende uitspraken, gecombineerd met een twinkeling in mijn ogen, kunnen tot verhitte discussies leiden. Die toon gebruik ik ook nu, want zelfs in het bijna ondraaglijke kan humor zitten. Altijd bleef ik de komediant. Het clowntje dat mijn oma — tijdens haar laatste dagen, in diepe bewusteloosheid — nog deed glunderen wanneer ze mijn stem en mijn grappen en grollen hoorde. In het ziekenhuis begreep men er niets van, maar mijn oma glimlachte gelukkig.

Dit boek gaat vooral over het jaar 2012, en over de jaren vijftig, zestig en zeventig tot begin jaren tachtig. In 1982 begon mijn werkzame leven: het leven van een workaholic.

Op dit punt van mijn leven concludeer ik dat er meer rijkdom tussen mijn oren zit dan op mijn bankrekening; dat ik meer idealistisch ben dan materialistisch.

Als IT-advocaat, gespecialiseerd in internetrecht, sta ik midden in de moderne maatschappij. En ik ben gelukkig. Gelukkig dat ik, door hard werken, mijn jeugd heb overleefd.

Hopelijk draagt mijn verhaal bij aan bewustwording over wat er in kinderen omgaat als er geen rekening met hen wordt gehouden. En misschien dient het in een enkel geval als hart onder de riem, als het even tegenzit.

Haarlem, maart 2012

Het heden met een verleden 2012

Ik ben 55 jaar oud, voor de derde keer getrouwd en advocaat. Ik word weleens met een juridische vraag benaderd. Dit keer ging het om een constructie waarbij iemand in een woning mocht blijven zonder officieel te huren, zodat er geen huurbescherming zou ontstaan. Een vraag waarop ik wijselijk géén antwoord heb gegeven; mijn professionaliteit gaat nu eenmaal verder dan meedenken over tegenwettelijke sluiproutes.

Ik mijmer: Grappig dat we weer in oude tijden terug zijn. Begin jaren tachtig wilde ik dringend weg van de zolderkamers boven mijn vader. Ik had net een baantje met een karig loontje toen hij ineens vond dat ik 300 gulden huur moest betalen. Woest was ik: door zijn riante pensioen ging de wetgever ervan uit dat hij mij financieel steunde — iets waar hij nooit enige verantwoordelijkheid in voelde. Niet voor mij, niet voor zijn andere kinderen. Alsof kinderen geen verplichtingen meebrengen, al helemaal geen financiële. Waar deed die man eigenlijk moeilijk over? Wat mankeerde hem?

Het resultaat: geen studiebeurs, alleen een renteloos voorschot. Op papier had hij middelen, in de praktijk had ik er niets aan.

Op een feestje kwam ik een Amsterdamse makelaar tegen. Ik had drank op en inhaleerde diep aan een wietsigaretje. 'Nou, dan moet je morgen maar bij mijn kantoor langskomen.' 'Oké, doe ik.' De gastvrouw, die ik van een cursus Frans kende, riep opgetogen: 'Reken er maar op dat Eveline morgen op de stoep staat!'